

תת"ע 9619/10/17 - מדינת ישראל נגד נהג בהריה בישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 17-10-1961 מדינת ישראל נ' נהג בהריה בישראל
לפני כבוד השופט שרתית קristol

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז פרג

המאשימה

נגד

הריה בישראל
ע"י ב"כ עוז פאואר

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנהם נרשמה ביום 17.9.5. העירה על סעיף 2 לפקודת התעבורה.
26.2.16 (להלן - הדוח), עבירה על רישוי רכב תקף, שכן תוקפו פג ביום

הנאשם, באמצעותו בא כוחו, כפר באישום המიיחס לו ביום 17.12.26, התנהל דין ההוכחות, במהלך הסנגור להגשת הדוח, שסומן ת/1, מבלי שעורכו עיד או "חקר בחקירה נגדית ולא ניהול פרשת הגנה", שכן הנהם לא התייצב לדין, לא העיד להגנתו ולא הגיע כל ראייה מטעמו.

לאחר שעניינו ב-ת/1 ונוכח בחירותו של הנהם שלא להעיד להגנתו, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנהם עבר את העבירה המיחסת לו בכתב האישום ולהלן נימוקי:

1. בתיאור נסיבות המקלה ב-ת/1, ציין השוטר עורך הדוח, רס"ר ישראל פרץ: "...**נסעתי אחריו ובבדיקות מסוימות כדי נהגתו, דיווחו לי** שרישוי הרכב פקע בתאריך הנ"ל. לא חzig בפניהם שום מסמך הטוען אחרת..."

בהמשך, תיעד השוטר את תגובת הנהם: "אני לוקח עכשו טסט לאופנו. מקווה שיעזרו. האופנו ישב בבית ולא זז".

2. כאמור לעיל, מועד פקיעת רישוי הרכב צוין בחזית ת/1 והסנגור יותר על עדותו של השוטר עורך הדוח ולפיכך לא נסתירה גרסת המאשימה, כי הנהם נהג ברכב, כשהרישוי הרכב פג תוקף מיום 26.2.16.

3. בע"פ 1609/03 צברי נ' מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' ברלין:

"ככלל, יש לעמת עד עם הנקודות הביעתיות בעדותו.

לכן נועדה החקירה הנגדית שהוכרה מזמן ומדובר כספרת הדגל של השיטה האדברסרית.

משמעות זה - אי הצנת שאלת מרבית המקרים, כמו ההצעה לדברי העד בנושא זה או אחר, או רצון מכון שלא לאפשר לעד לתת הסבר מניין את הדעת לשאלת. התמודדות העד עם השאלה, הסבירו, אופן מתן העדות - הם המכשיר היחיד המצויב בפני בית המשפט בהכריעו בסוגיה הפסיכית שבמחלוקת. משנשלל מבית משפט מכשיר זה - אין לצפות כי ישיק מסקנות לחובת העד ומהימנות גרטסו".

בספרו "על הראיות" חלק רביעי עמ' 1949, כתב כבוד הש' קדמי ז"ל:

"כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכונגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא - בהעדך הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דבריו העד באותו נושא...".

4. הנאשם בחר, כאמור לעיל, שלא להעיד להגנתו והדבר מהו חיזוק לראיות המאשימה, כאמור בסעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 וכן, בדבריו לשוטר, בת/1, הודה כי אין לרכיב רישון תקין.

בקשר זה, נאמר ברע"פ 1441 ליטני נגד מדינת ישראל:

"אוסיף, בבחינת מעלה מן הנדרש, כי אף לגופו של עניין דין הבקשה להידוחות. בית המשפט לטעורה קבע כי גרסת התביעה מקובלת עליו וכי שטיקת המבקשה משמשת כחיזוק לגרסתו זו. בית המשפט המחויזי קבע שאין מקום להתערב במסמךתו של בית המשפט לטעורה וקביעתו זו מקובלת עליו. השוטר שהעיד מטעם המשיבה בבית המשפט לטעורה העיד כי המבקשה אמרה לו לאחר התאונת כי היא זו שנגה ברכב. לגרסתו זו של המשיבה לא הציגה המבקשה כל תשתיית עובדיות חלופית, היא לא העידה עצמה, ולא הציגה עדים אחרים שיכולים לתמוך בגרסתה לפיה היא לא נהגה ברכב. כן, גרסתה העובדיות החלופית של המבקשה לאירועים המתוארים בכתב האישום אינה מבוססת כלל".

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ח, 30 ינואר 2018, במעמד הצדדים